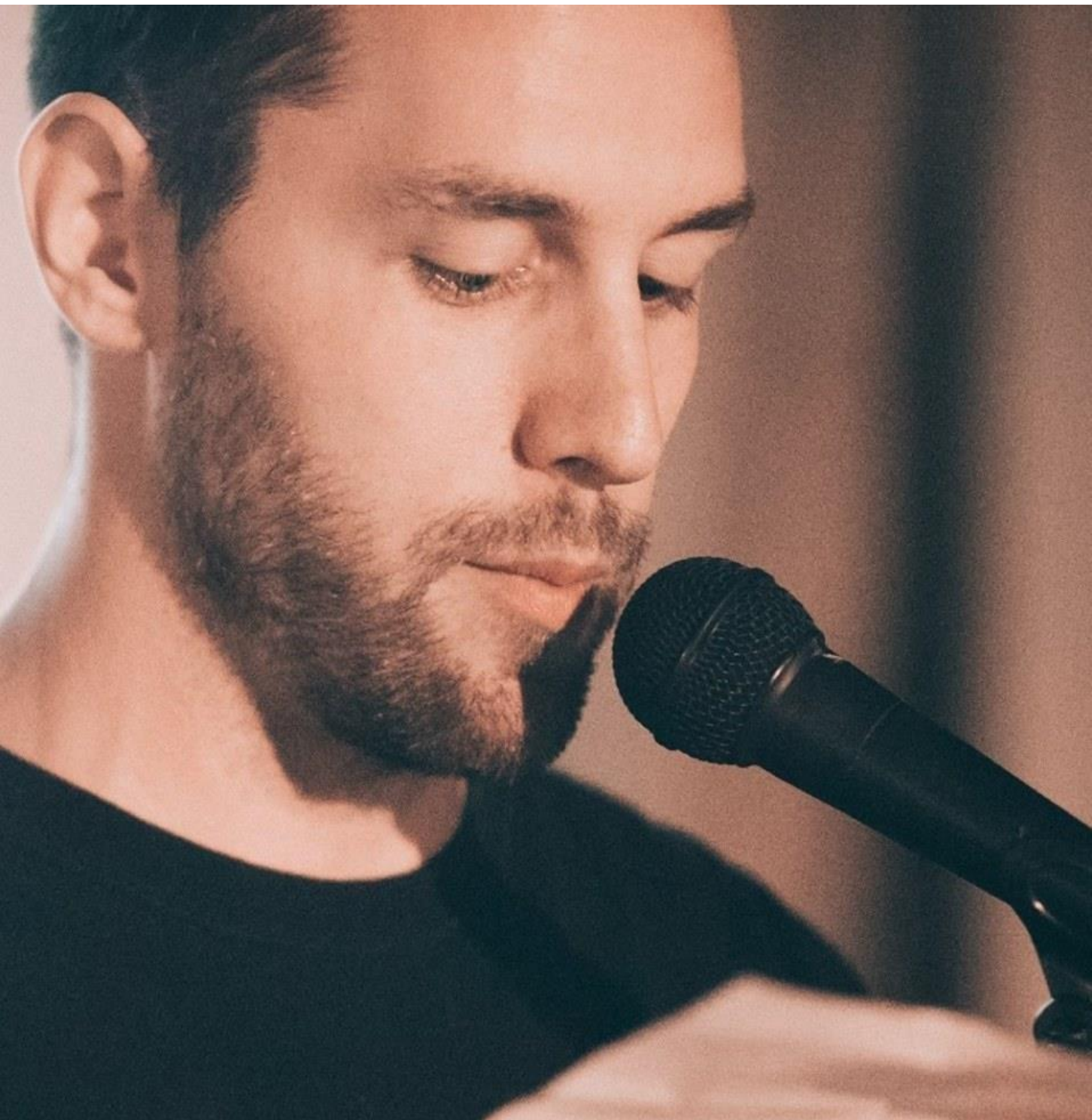

СТЕФАН МАРКОВСКИ

Ветена земја: избор

© 2019 Стефан Марковски

Сите права задржани

Стефан Марковски (Гевгелија, 1990) е македонски прозаист, драматург и поет. Пишува од основноучилишните денови, а магистрирал на Факултетот за драмски уметности - Скопје.

Марковски е автор на наградени дела од повеќе области и жанрови, вклучувајќи прозни, поетски, драмски и теориски книги, од кои дел се преведени на странски јазици.

Романи: Еднонасочно, 2009; Еретички писма или наоѓајќи ги небата што сјаат црвено, 2018; Анатомија на бумбарот, 2021.

Раскази: Продавачот на ветар и магла и други приказни, 2015; Смртта долетува насмевната, 2017; Фауст го трча плебејскиот круг.

Поезија: За некои спомени од онаа некогашност, 2010; Апеирон, 2010; In Nomine, 2016; Сиво сјаат вселените, 2016; По трагата на белиот грифон, 2018; Хипербог, 2019.

Психолошки и филозофски дела: Хиерархиска еволуција на свеста, 2012; Мета(де)конструкција и општа филозофија, 2012; Среќата е глагол, 2013.

Драма: Мајстори за огледала, 2019.

Теорија: Потенцијалите на жанрот крими-драма преку сценариото за игран филм „Се викам Слобода“, 2019.

Во 2019-та го објавил поетскиот избор Promised Land, а неговите прозни дела, романите „Еретички писма или наоѓајќи ги небата што сјаат црвено“ (Letters of Heresy: Uncovering the Skies Shining in Red) и „Анатомија на бумбарот“ (The Bumblebee Anatomy), како и збирката раскази „Фауст го трча плебејскиот круг“ (Faustus Runs the Plebeian Circle) се исто така објавени на англиски јазик и достапни на голем број меѓународни книжевни платформи.

Англиското издание на романот „Анатомија на бумбарот“ го достигнало првото место во категоријата Источноевропска литература во Киндл продавницата на Amazon.com.

За поетиката и поезијата на Стефан Марковски

Во едно свое интервју, Стефан Марковски истакнува дека *characteristica universalis* на безмалку секој автор е посегот кон некаква промена на животот, промена на опкружувачкиот свет, која можеби повторно би ја (до)дефинирала смислата на сопствената егзистенција. Промената која искри во стиховите на Марковски како бранување на младата македонска поезија е посег кон изгубените и заборавени вредности, истовремено оформувајќи сопствена, вонвременска метафизичка митологија која е во дослук со противречностите на времето и во оваа смисла, поетот и универзитетски професор Иван Џепароски постулира: Со филозофска настроеност, но преслечена во суптилен лирски код, поезијата на Стефан Марковски пулсира со духот на нашето противречно време откривајќи ги темелните аксиолошки вредности за кои треба да се држиме и кон кои треба да се стремиме, како што тоа успешно го остварува Марковски во следниве стихови посветени на сите поетисонувачи: *сонувачи ние сме / в сновиденија мракот што го трошат / дур го фарбаат светот пак во Збор./ Ние сме поетите-сонувачи/наша е тагата на денот/ ние сме сниската на ветрот/ наша е болката на пленот.*

За поетската збирка на Марковски насловена „Хипербог“, академик Радован Павловски нагласува: „Хипербогот како бог над боговите самиот со себе се разбира, а еивоврска и разврска со поетот Стефан Марковски. Наоѓајќи се во својата меѓусебна креативна инспирација, ова „неминато време“ тематски содржи 27 песни во трикатицата на III милениум на три нивоа: потсвесно, свесно и натсвесно. Во својата појдовна креативна точка, младиот поет ја збогатува современата хипермодерна поезија со иновации, коишто звучат информатички во сеопштата хиперглобализација.“

Во освртот кон првата поетска збирка на Марковски „За некои спомени од онаа некогашност“ објавена на 19-годишна возраст, поетот и критичар Владимир Мартиновски ја најавува генералната поетско-филозофска устроеност на поезијата на овој поет, забележувајќи: „Оваа стихозбирка нè уверува дека проникнувањата на поетското и филозофското „пеење и мислење“ не се само далечно минато; во поетскиот дискурс на овој млад поет, раскажувач и истражувач се проникнуваат концептите и категориите од домените на природните науки (форма, просторност, релативност...) со оние од сферата на филозофијата (мудрост, ствар, реалност...). Движењето низ овој поетско-филозофски и тинеререн стихозбирката е исполнето со изненадувања, бидејќи филозофските концепти во поетскиот контекст наидуваат на нови и неочекувани интерпретации.“

За Стефан Марковски, критичарот Ефтим Клетников во текстот „Говор на Битието—осврт за стихозбирката *In Nomine* од Стефан Марковски“ вели дека „е едно од челните имиња на најновата генерација македонски поети“, автор со „интелектуална и љубопитна природа, која ја бара синтезата меѓу поезијата и филозофијата“.

И според изборот на мотивите и според карактерот на неговите поетски созданија Стефан Марковски е поет и филозоф истовремено, или подобро, поет-филозоф кој се обидува да ги доведе во рамнотежа интуицијата и логосот, да ја сотвори ткаенката на своите стихови од нивните префинети и невидливи нишки, зацрпувајќи од најдлабоката внатрешност на чувствата и свеста, со слегување во потсвеста и со искачување во натсвеста.

Во таа смисла за Стефан Марковски слободно можеме да кажеме дека важи дефиницијата на Хајдегер за поезијата како *говор на битието*. Дали во таа смисла можеме него да го дефинираме како еден вид поетски предсократовец кој се обидува поетски да го толкува битието? Веројатно. Тој од него на рафиниран лирски начин ги извлекува скриените содржини и им дава плоден имагинациски тек.

Во *In Nomine* Стефан Марковски не ја следи главната поетичка структура на неговата генерација во која доминира иронијата како основна стилска фигура и светоглед на реалноста. Напротив, тој е склон кон чисто лирскиот асоцијативен тип поезија. Нему пред сè му е битен, како што би рекол Карлајл, метафизичкиот квалитет на песната, на кого во европската модерна посебно инсистираа симболистите; тој вистина инклинира кон еден препознатлив симболистички тип на израз, но не класичен кристализиран поетички начин.

Впрочем како што е тоа, на пример случај со еден симболист каков што е Стефан Маларме до чија поетика насугестијата (нештата да сесугерираат а данесе именуваат) е блиска и поетиката на Стефан Марковски - неговите поетски слики се затемнети и се раствораат во емотивни и музикални ефекти. Такви, тие се езотерични, лизгави и двај дофатливи.

Поезијата која што ја преферира Стефан Марковски ја интересира пред сè онтолошката, а не егзистенцијалната реалност од било кој вид.

Сè во неа е заклучено со метафизички клуч кој го актуелизира во секој нов стих одново и и го отклучува толку таинствениот и тешко спознатлив *говор на битието*.

Поетските слики кај Марковски се намерно асоцијативно лабави, семантички растворени во еден општ филозофски тек, кој е во основа хераклитовски, во кој времето протечува со се миговите и спомените како река – симбол на илузијата на човековиот живот.

Од друга страна, во освртот кон стихозбирката „Сиво сјаат вселените“, писателот и критичар Васил Тоциновски го одредува поетот како „актуелен глас на современоста, но и предвесник на иднината“. Одејќи пред сопственото време, според Тоциновски, Марковски јадровитоста на своите песни овде на импресивен начин ја заокружува со првиот и последниот циклус во кои доминира темата за општествената функција на поетот. Јас формата како творечки испис не е само потврда за создавање сопствена своевидна автобиографија, туку и тенденција за сопствено автохтоно дело со личен став и вреднувања за светот и мера за зборот и човекот, просторот и времето“. Стожерна тема е човекот/субјектот како енергија и моќ во опстојување и истрајување низ сите возвишувања и падови во еднаш дадениот човечки живот.

ВЕТЕНА ЗЕМЈА

Ветена Земја

На заминатите

Како компаси за недостижен рај
дамнешни мечти ќе ги покажат кон откопаните лесни земји на потсвеста
големите ветрови што ги вардат
седум свети дена не ќе одминат без сенка
в одаи не ќе ја бараме тишината што разболува и оздравува во
болниците каде дуваат гласови
среќна наука не ќе ги убива повеќе боговите во нашите глави.
Свилени вселени на детството ќе треперат со зајдисонцето што
треба прегрнато да е од сенки на тела
распнати под време развртано иднини.
Уште незамагнени
сините празнини ќе горат од светилишта излезени од контрола
младоста полека ќе ја заменат боите на едно јаве
кое бега пред локомотивата што ги влече годините кои
ослободуваат од слобода што осветлува светлини
возрасни сме и празна е лулката на загубените ветрови не
постојат ниту чеда на вистината
ниту совршени илузии
буквата „о“ станува воздух издишан од гради на паднат револуционер
созреан со полиња овенчани крв, омеѓени ноќ.
Сепак, обид и надеж е нашиот златоуст поход по вечноста
сè што го слуша болот на предците во прегратка со овие земји сè од
одразот на овој час
вистина пак ќе е.

Да ни е да не знаеме
каква е и која е
силата на проколнатите
идилата на пребегнатите
да ја видиме ко јунски јужен цвет
среде поле на падната татковина
белата снага на прогнатите
во земји ветени на изгубените ноти и
гласови со сенки од завист.

Да ни е да го осудиме
од прво откровение
треперот на слабите
божем туѓ е само стравот кој личи на вина
метафизика и мисла
градат процепи
во бедеми од месо
Ветена Земја
Ветена Земја го наоѓа погледот закопан во себе
поглед ехо на глас кој вели дека ветена земја крие
чекорот на живите
уморот на елените
и прегратката на секое полусонце со клисурите
што омеѓуваат бистрини на раното време.

Ветена земјо чија
ли е зората
во која облаци растат по златните ораници на недогледот

а дождови повикуваат на живот во пустошта
- гламји во времето на заминатите. Земјо
ветена...

Хипербог, Просветно дело, Скопје

11 243 метри, пурпурен Медитеран

Авионските крила отцртуваат нови летни мириси во
маглите ги очекуваат утрешни насмевки
како зора или како заод
со спокојни очи вјасаниот ден
го назира провидението низ сите сини вистини
глувеат ветровите со брзина на кобна мисла
стишена во облакот што личи на Хелдерлин
трите бои отаде прозорот ги затега во хармонија појасот на една
мисла во потрага по чекални
со редици за накај мириси на лета што ќе се случат
секоја сомнеж догорува во допир со совршеното море токму пред нас
ниедна мантра не го кажува одново истиот молк
авионските крила омеѓуваат
нови парчиња будност во колажите на смртта
прелажена налик рамно виножито на крајот од погледот.

Земјата уште еднаш со длабок здив дочекува привремена прегратка и
брои галеби кои ги пратат корабите натоварени сенки.

Хипербог, Просветно дело, Скопје

По трагата на белиот грифон

Во тело на свер-полубог се капат империјални сенки на хтонските сили
царства споени во сингуларитетот на сите битија
стануваат златни руини под замави со крила од челични перје во
темјанов чад се облечени издишките
низ кои богови испраќаат одговори
кога минуваш низ тунелите од стаклена надеж
девствена крв ти ги напојува клетките.

Грифон продира далеку во небесата во
потрага по
величествен ден за совршена меланхолија.
Сите знаат
малку веруваат
дека празнината во секоја белина
е најшареното виножито зашиено во точка
бунарот во кој се дават душите
илузија е на сите судбини
погребани во тунел со еден излез
каде небесните синила се отсјај од стакла на осамени возови.
Азиските ветрови дуваат статуи од месо
пред да ти го откријат патот кон единствената вистина - надолу сите
дефиниции за радост и мудрост се кочии со експлозив што си го чека
мигот пред лица
кои допрва ќе црвенеат.

Дождот е бес на миријади огледала и мечеви
тие ја вардат невиноста на парчињата земја меѓу нас и
магијата на воздухот со вкус на бели птици
црни пци ја ловат месечината на квечерината и
криејќи се зад планините
лаат со лавовски крик
тогаш ноќта од себеси скулптира нови тунели на надежта
девствена ко нескршено шише вино
вперено кон патот.

По трагата на белиот грифон, Антолог, Скопје

Цветопат

Април доаѓа бавно
спокојно, нежно, моќно
навлегува во време
кога единствените арабески
се прашалници превртени налик златни шестки
нацртани врз стаклената утринска магла
што им вели на очите низ кои течат алови реки дека
секоја тревка од зеленилото
се натпреварува за поубав видик кон Сонцето
друм кој е низ неа
до планината од која бели гулаби носат
крик во неотворени пликоа
што личат на рамна плоча запечатена со
мироцвет и мирис на зоросвет.

По трагата на белиот грифон, Антолог, Скопје

Метафизика на Љубовта

Под себојно виножито од зачини
бродоломно запловени низ воздухот
под стреата на Андромеда
ме чека портал
чиј пат е низ месата на
свежо пристигнатите во земјата која
никој не се труди да ја освои.

Чуварите на небото
се согласни дека твојот ангел
има вкус на ружа
нечии крила паѓајќи
праќаат поздрав
до планетата што си ги јаде
незначнатите деца
нетрпеливо чекајќи ѝ го смртодопирот или
твојот нос
и прстите твои што чезнеат по
свети зачини божји прашини.

По трагата на белиот грифон, Антолог, Скопје

Стани повторно

Стани повторно

навечер

собери омраза од олово и челик и слеј ја со свездите;

пред да легнеш

и испиеш двете синила што личат на мевлем а ти

го опколуваат островот

кога неизгасени сеништа ја сонат Искрата

кога звукот е сенка на одморачки тишини

стани повторно

и в жили нека ти протече Мислата на овој и сечиј свет парталав

шатор од зашиени снi ја крие топлината на воздухот Светата

планина е скршена дршка на планетава

удавена во своите океани

патот нагоре и амбисот долу иста точка се но

ти најди ја пружината помеѓу

и стани повторно

издиши ја сината болка и наречи ја исцеление

секоја солза што ги водени полињата

насадени човечка прашина

стани повторно, вивни се пак

облаци со сменети бои чекаат нова химна ќе

изгрее златен сон низ понорот на ноќта

црните сенки на космосот ќе отејаат пламтеж од

очите на шарениот феникс

вперен во непознат херој
исчекорен од нови библии.

По трагата на белиот грифон, Антолог, Скопје

Нашата пепел

Нашата пепел прашина е врз телата на
недопрените богови
сенка од која се изградени сите светски неба
знаме кое чека вивнато да е
од воздух што меѓу нив само
навчас завива наглас.

Нашата пепел сонцезбор крие
во велигденска кошница исплетена од црвени мисли
нашата пепел претходи на
сивиот сјај од туѓите вселени
еднаш прочистени од мигови вода и зрнца оган
пепелта наша
историите ја ронат во хромирани чинии
од трпезариите на домовите за неродени чеда
ровка како земјата што нè чува.

По трагата на белиот грифон, Антолог, Скопје

Вселените што дишат радост

Сонцето е бело

мојата галаксија мириса на малините од

твојот двор со брезови дрвја

што ја напојуваат раната пролет во косите на старците отаде

улицата од која нашата иднина

опчекорува преправена во бескрај од нови тела

наречени љубопитства.

Моите варварски гради ги дишат црнитата на студениот

космос од завојувани хартии

зад кои

новоизгреан Збор ја оплакува сопствената

смеа и празногласје

дур ги зазема свездите.

Мојот крик зачнува нови поколенија вселени и

страв за сонцата е

ја повикувам темната материја

од паралелните светови за кои само ние знаеме да

ја отпее химната на новиот Свет Дух устоличен низ

нејзините пори

што ја дишат радоста на антивселената од

шарена пепел со мирис на бреза.

Сонцето алхемиски скулптор е
меѓу сенката скриена од кристалните очи и
вистината за твоето потекло;
бојата на облаците
облик е на нашите изветвени сенки од бела мисла во
тебе впрегнати се
молњи зад белината
на овој солзливо сјаечки свет
каде се месат
планини од нашите меса од папирус врз кој
црните дупки цртаат карикатури на нашиот шарен молк.

Сиво сјаат вселените, Дом на култура „Кочо Рацин“, Скопје

Полека

Полека се будам
а ти одново се раѓаш сосе наметка од постела во
мојот кревет искривен од љубов
небаре твојата кралска уметност одеднаш видлива е
небаре постоиш сосе уметност
и полека ги допирам усните со боја на Сонцето што
те маскира во крунисана црвеночоса светица дур
изгрева зад твојот лик
- со нив ќе го испиеш и овој ден
ко зенициве некогашноста.

Во твоето сега ми слепаат усните дур бегаш;
полека го отпивам виното
и караамбисот од чашата со длабочина на твојот папок
станува единствениот пејзаж зад кој можеш да се скриеш
телото полека ми го фарбаат зелени огнови
што ме чистат од твоите клетви со мирис на босилек растопен во вода што
ја пои кожата на некое новороденче
облечено во смоквините листови
што еден по еден ти ги кинев кога
зенитот беше свеќата
под која пијаниот бог со црвено мастило
полека ги испишуваше нашите судбини

градени од земја.

Наскоро

црвените пророци на градскиот небосвет

полека ќе ни го кратат денот;

ноќта трезвено ќе нè следи со венецијанска маска што

ќе ја вади да отпоздрави секому освен нам додека

челичните чекори сè побавно

сè поправо

полека

ќе нè губат кон папоците на светот.

Сиво сјаат вселените, Дом на култура „Кочо Рацин“, Скопје

Татнеж

Мугрите побелуваат
како старец пред нова рожба
како зимска месечина во нашите очи чиј
отсјај е вселената
како изветвената хартија на која ни биле запишани
белите дни.

Платното на младоста ни го фарбаат туѓи раце што
ни ја садат небиднината
во бели дворови од црна печал.

И кога мугрите бели сосем ќе се
како вистинско Сонце
и на боите Едноста што не крепи
тогаш јас одново ќе сум
татнеж
што ја пара воздишката од земски магли на
оџаците од фабриките за пареа
да ги разбудам телата што се тетовираат
како пред нови рожби
со вжештен метал и време.

Сиво сјаат вселените, Дом на култура „Кочо Рацин“, Скопје

Народниот поет

Утрото се воздига
во кошули од сонце распослано по
нашите долги ширини рамни
во кои дрвјата со гранки кон небото ти
ја слават слободата.

Илјада раце
запловени низ ветрот без вруток
се закотвиле на лисјето што парадира
под тоа сончево кандило
каде лозјето ги пее молитвите за мир.

Твојот и мојот Семир
не полева со небесни нектари во
надеж надраснат да е.

Нам срцата млади, страдни за бој со
сенката на тоа Сонце јадно
ни бијат тегобно в строј
за црн народ, за правда, за живот нов за
згас на гладта, жедта страдна
за трепер на дланките под црвен дожд паднат врз
тревите храна нечија што ќе се
и смрт жешка, чадна.

Зашто облеката на староста гроб е од црна свила а
крвта на народната мака – мастилото, поету
со кое го црташ воениот план
против тиранијата на буквите обоени во амбисот
наречен дом од сведнатите глави.

Сиво сјаат вселените, Дом на култура „Кочо Рацин“, Скопје

Тишината е празен лист

Земјосана си, о мртва тишино што го
населува телото на аргатот
налепено од дождот на потта неисцрпна со
душа умртвена од маки пусти.

Поет со песна од клетви
да ти го одземе мирот умес
твојот мир кули од мака крвава што гради.

Зори златни и румени в крв татковинска се капат ова
небо ваше сведок е на црвени реки
раните на светот што ги мијат
што ја сечат земјата ко сабји војнички градите на
задишаниот в бој искри кајшто л'штат
а младиот поет ја натопува снагата во нив и
потем таа црвена е
небаре корица од антологијата на
болката ни.

Земјосана си, о мртва тишино!
Во тебе чемреат семињата на небесните огнови кои
денот го светнале силно
та како оган ја пали ноќта-каракамен а
муграта над нас

обелува

како глава на мудрец заситен од бој.

Тишината празен лист е

мугра бела пред пристанот

на жолтиот гостин што го чека светот.

Неговите жолти огнови што ја горат

и светат пред милионите еднооки, жални чеда од

судба предадени

од страв прокопсани

од страд наградени

нанижани стихој се што зрачат и

в мракој и в зандани

и в темни сидини и мајдани за

нив мадро плачат.

Темнината црnilo е

од слепите зеници на светот што спие во

сенката на мирот.

Дом на култура „Кочо Рацин“, Скопје

Ерос, ти

„Поетот е лажго кој секогаш ја зборува вистината.“ – Ж. Кокто

Надвор, студенилото

од кожата на нокта

гледаш: вткајало бисаѓи во руменилото на твојот образ.

Коњаници колку што огнови, води, земјишта и ветрови те

обљубиле

-ја носат годинашната жетва в skut.

Човештвото земјотрес е

Епицентар – мислава е.

Мислителот – ти

Ерос – светот сет.

In Nomine, Македонска Реч, Скопје

Кули

Нашето алово небо е песок преточен кули од
рацете на непријателот.

Секој облак удавен во сопственото црвенило е
бран од кој в нежен трепер
бликаат дождови од пепел.

„Да живееш во куливе, господине“

- му велам на ветрот

„судба е од Бога дадена“.

Тој и пред да си ја предадам душата знаеше
колку е тетераво да леташ:

Дур се лелееш

воздухот ти го голтаат илјада птици

пците воздух се сториле;

духот воздишки и вознеси в од родил

духот сите вселени ги оплодил.

Нашето алово небо кула од себеси е.

На дланкава од глас

лежи сосе оние кои го зидаат.

In Nomine, Македонска Реч, Скопје

Пареа

Ти ја цртам насмевката
со крв од спомени
- речиси јаве е.

Низ плач и бакнеж
ти ги отклучувам очите и
мигум
отаде небесата
намигам со свездена игра.

Сета тага на оној свет
облак е од сите детски желби
испиени од тишина
која и животот го мрзне за
да стане пареа.

In Nomine, Македонска Реч, Скопје

Кратка историја на една неизгорена чистота

Уморот е неминато време почекај
и замини, можеби пак ќе ги вкусиш
природните раеви,
со молитва ги угаснуваш смртниците што итаат
да станат реки
на полињата им се доволни твоите недопрени очи
со или без вода
да ги изнедрат и подарат на небесата што сјаат црвено
о, огнови што ја испаруваат еретичката мисла обоена во тело само
вие ја раѓате истата чистотија со онаа

на едно ново месо

spiritum novum tribuam in carnem potest
секоја рожба нов пат е до Мислата
ora pro nobis
секој занаетчија, светец, мудрец
секој епископ на егзорции
секој небесен клоун и жрец
сида бела болка во снегот на Снежана ora
pro nobis peccatoribus
и вистините секогаш едни ќе се.

Овој миг е прашина
одлебдена од историја заитана кон зенитот
твоите лицеви пропорции го имаат целиот Космос за
избор на сопатник

едно зрнце црвена ноќ во песокта на градот

нурка низ очите до умот, каде носиш ѕвезда
чантата е полна слобода
виното и карминот се спокојни пријатели на насмеаната зора
дочекана од прегрнати гласови од оган
во нестрплив нагон да се запознаат.

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Брзина на сонот

Ветар кататонични вистини ги полни едрата на
брод заитан да се раствори во небеса
од космичка прав на Маријанскиот ров
сеништа има само ако ги собере во зениците проширени од мрак мојот
сон е побрз од секоја светлина
белите утра бели вистини забиваат во главите на галебите што
живеат на брегот
Тажна е онаа наука што ѝ суди на љубовта
шепна еднаш учителот од основно.

И Бог понекогаш си го гледа одразот во океан
И небото често се прашува за јаве што не е желба
изгубена во она што личи на амбис
ако го загледаш доволно долго
А Земјата секогаш има срце
Пламенот наоѓа одраз во метафизиката на една солза со ширина на море во која
сини китови ми го разнесуваат сонот
поголем од самиот простор.

Не сите илузии се смешни
и не водат сите кратери низ златниот крвоток на планетата и не
дишат сите сончев спокој за да сонат идеали
реалноста е предизвик за оние кои сами си ги товарат
душите на хартиени бротчиња
за да ги пренесат од онаа страна на водата
оградена човечки тела

кога ќе дојде време и кога ќе дојде само еден мал
неизоставен, непогрешлив, минуциозен
бран што ќе ја пренесе надежта еден ден
побрза од секој сон што ќе е.

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Милион слики за тишината

Дур се прашав: што е тишината?

Утрешнината работи во твојот гроб

- невремето збивта низ прашина од снегови,
гласот со призвучје на гонг од илјада километри
понира до слухот на месечината!

Мудреци и свездени ластовици

в брканици ловат портокалови сонца.

Планините в бродолом се прелеваат на брегот од
земја останата без спомени.

Изделканата карпа

од речното корито на сувомората
заликува на ликот твој
в одблесок од течението.

Есенски расцветан ден

Патиштата се гушнати од обезгранети елки
зрак како скалпел ги сече и им ја раздава
утринската летна есен на вервериците
природната коса на уличниот клоун е обелена од премногу забава
самотијата краде големи платна од кината
и се пришива себеси во отмените одела со кои
пешаците одат на работа
малите светлини полека заоѓаат во житните мелници
Земјата е натоварена на дирижабли што ѝ ја менуваат орбитата плодовите се
планети во дворовите
мислите се безбедно стационирани во привремен паркинг
налик хемисфера
и телото бира да жонглира на пешачки премини до црвеното светло готски
замоци со острите врвови го покажуваат патот на душата кружните текови
спокојно расцветале
есенски пасторали од шиените усти на фукарите и
ретките скитници
што ги горат оние делови од душата кои се отсјај на
небото во тебе.

07.09.18,

Бајона

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Ода на слободата

Уморен сум

светот е под моите стапала

како ноќна кочија што разнесува снег по градот

поминувам со бродовите и носам соблазни извори на надежта да

одлетам во мрак означен со светли точки

Телескопи градат мостови меѓу очи и маленкост

еден мистик облечен во мракот лебди

кај чардакот и гледа

отровница плука разврат во нозе на разбудените коњи

вратени во галоп од далечен пат

одлетани од коњушниците да ги прегрнат

утробите на полињата.

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Хипербог

Парохија на метамудроста и мојот чекор во
празниот храм, кој од желбите го зема огнот
полн воздух за да горат свеќите што носат благослов низ
усвитена насмевка образите ми го допираат бесот од кој
боговите имаат трема
улични актери играат воени спектакли и
освојување на градот
чаршијата станува периферија
сидините се јадро
топови обесени в ѓердан праќаат плотуни на глетката
даруваат храна од барут за фисија
Големата Револуција тукушто не ги удрила со
горопадна сила
темелите на новиот хиперсвет, каде
телата се горе, долу
каде телата се горе-долу нови куршуми со кои животот сака
да ја искаже победата

војната не е крај...

повторувам: војната не е крајна цел на недоречена сила војната е
само добронамерно орудие на
боговите кои мора да се тука негде па
макар биле и пластични сувенири
украдени од птици, ветени за сангвиници

во потрага по топла музика разнесена низ благ ветар
варосан од хармоники со боја што ќе напукне
дури кога ќе се остане сам...

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Опсада

Пеколни маршеви во левата хемисфера
детонации во десната преткомора
артилериски тромбон спуштен со артериски секавици
насочува ноти низ ветрушка пресретната од
зрак што рони стакла
ласерски мисли ги леат оклопите
времето на војна велат е при крај
времето на раздор прави круг околу планетата на
кој не му го гледаме крајот
лебди низ вода и пламен
жедта е харпун со кој насоките се насадуваат во одлуки
подморници на совеста вијугаат низ давеж од сеглас
титаниумски танкери натоварени барут веќе го минат гребенот на милоста
стивнати орфеи ги полнат митралезите
и полека населуваат земја
запрашена од тенкови со свездена прав на
ред се
нуклеарните центри да испратат црни дупки во потсвеста
камен благословува затишје
времето на раздор прави круг околу планетата на
кој не му го гледаме крајот
како забрвтано копје низ Екваторот
што минува по централната линија на нашите лица.

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Сонозреание

Моите мисли плачат суници
што ги вардат детелините
од дивите косачи на квечерината и
сите соништа блескот ми се
од нечии луди очи
во кои сонцето е жолта трага
со која богот тинејцдер бележи улична територија.

Лелеави лулашки в парк
деца брзаат да не стигнат во Недојдија
извишена над камените блокови
што ги штитат совршените светови на
возрасните
кои брзаат да си ги трампаат.

Пајажината е најсилна супстанција
впиена од духовите
што произведуваат живот во главите со тела
совршено обложени со истиот конец
што им ги остри лицата
кога брзаат да станат богови.

Мислите мои жизнерадосни скокаат во
првиот пролетен цвет
чија сенка ја имитираат облаци со боја на брезата со
гранки натежнати од оловни прашалници

залемени со срца од хартија
претоварена со смисла и гнев на ангелите
што личат на пајаци
кои од сите раеви
се спуштаат во оној под нас.

Долината каде израснав е
бочва во која ја точам
страста на корењата посегнати по влажните азна на
гевосозданието
вулканот каде ќе зајдам
камин е
што ги зоврива котлите
со вода и зачинети векни небо
доволни да го нахранат
народот од житорамницата
каде денес
ќе му го покажам патот за назад на
тивкиот сончев ветар
и ќе го научам самиот
да си ги гради ветерниците.

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Еден ден, одамна сонет ден...

Сивилата на градот убав
понекогаш
недогорен сон се в очи на разгракани гаврани
размавтани налик пеперуги
што точат бели рува никнати од пена на водопад и ги
прават облаци за пак да го видиме детството
со очи што во лицето на остарениот поет ги читаат брчките.
Смисла втисната во мечти што личат на магли од ауспуси
откриваме секогаш кога ќе сирнеме подлабоко
и кога во насмевка ни цветаат усните
посегнати по чај во ветер
зовриен од мирис на далечни липи.

Откриваме сенки и вистини во пожелтеани насловни страници
болката е распослана по улиците на нашиот град
искршени од земјотрес
настанат од сиви и жолти автомобили што се тркаат со залезот.
Еден ден, одамна сонет ден
еден час незаборавен
небото ќе се симне да допре праволиниски погледи
во градскиот парк врнат точки со мирис на свежи лисја што ги
живееме среде есен од трепнежи.

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Смртта не е возвишена, историјата не е мудра

Смртта не е возвишена, историјата не е мудра рече

часовничарот пред порти од дуќанот треперот на

гитарските жици откај плоштадот ламтеж е по

просирна слобода

која за мајсторот може да ја опише само

филигран од крила на пеперуги кои веќе

слетале на главите од статуите

што треба да оживеат

Лудиот сликар го црта градот погледнат од месечината

Пекаат по мостови улиците обоени од пешачки премини

судбоносен немир произведува

дни од минато заробено во клепсидра

Смртта не е возвишена, историјата не е мудра

светлината нè раскинува на мигови

кон кои водат сите патишта на два-три ангела што не знаат за време

душата е знаме развиорено на каракамен

Смртта не е возвишена, историјата не е мудра

Ти си моето лудило и куќа на изгрејсонцето

визија на небо што паѓа

и ни ги бере погледите во тажен дожд.

Лудилото не е возвишено, сегашноста не е сеприсутна

Луда си, а месечината останува послена од ноќта ко

што се усните послени од зборови

родени негде меѓу тела чии меѓи бојосуваат души со

тажен дожд.

Откажи се од свездите

зашто ноќта ќе ти ја покаже само
онаа страна на месечината
што ја одразува светлината на солзите.

21.08 2018,
пред куќата на Виктор Иго во Сан Хуан

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Дождот нагоре

Ме испраќаш со поглед наназад
и со шал што се лелее на есенскиот ветар како
сеќавање на воздухот што дува в лице и ги
обликува чувствата
како стапалки во снегот што ќе крцка
прости ми пред да ме заборавиш
речен импресионизам бранува риби што не се гледаат како
воздишка во дожд што лета угоре
а пред да заврши изгледа како пареа од залутани души или
можеби тела, кој би знаел
прости ми пред да ме запознаеш во туѓи очи или можеби насмевка, кој би знаел
искрата на минатите животи не е друго освен
кибернетизирана грешка во огнот на органското
ветрот од бродските мотори ми носи прегрнато море во сетилата од
машината за поезија нарачувам
полузрак од скршен сончев дијамант во филцан сè е
простено и заборавено
простено ќе на планетата за рожба на биолошки грешки ајде,
трепни го светот и сети се:
време е уште еден последен
за оваа есен пат да ме
мразиш
со мирен поглед и воздишка во дожд
што лета нагоре...

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Види, тоа е

Види, тоа е наполно
твоја работа
твоето сиво его раскрилено е како магла над градот
пукнатите цевки во поплавите од солзи земјотресите по
кои хаосот
избеган од душевните болници
создава метеж во сообраќајот
закочен првенствено од креативна меланхолија и
порив светот да си ги надзрее
отровните плодови
еден сериски убиец ја завршува мисијата и станува ангел со
еден поглед кон небото
тоа е наполно работа
за Космосот зависен од баланс
од хероинот на своите бели грешки
и правливи мечти што покриваат светски чуда кои
личат на тромбоцити во крвотокот
ако ги видиш
од агол на гнездо во жолто светло од семафор.

Хипербог, Просветно дело, Скопје

Насмевката на сладоледцијата

Насмевката на стариот сладоледција на плоштадот повторно
изгрева во градите на пешаците
мирис на загубено ветерче врне околу детските глави и им
ги капе сните со света вода од облаците
од шеќерна волна
додека улични кучиња се покрстуваат во заматени барички
жедните очи на стариот сладоледција
чекаат да пијат од небото кое магионичарот со шарена вратоврска го
симнува пред сите
ставајќи го в шешир
горе останува празен лист
на кој уличните хармоники со правливи ноти цртаат
апстрактен експресионизам
што потсетува на лубеница и сенка на остарено лето.
Од зад балкон на напукната фасада
пет-шест ластовици тргнуваат да нè најдат следејќи отсечки и
случајно се среќаваат од другата страна на планетата продавачот
на сладоледи
седнат на кутија од старо дрво го чека падот
на секоја капка назад во фонтаната тапиот
чекор на секундарката
и дождот што точно нападне
треба да го вароса во сон воздухот
од блиското паркче

кон кое итаат кучињата разнесувајќи му ги на кочија
бескрајно широките насмевки.

Хипербог, Просветно дело, Скопје

СОДРЖИНА

1. Биографија
2. Библиографија
3. За поетиката и поезијата на Стефан Марковски
4. Ветена Земја
5. 11 243 метри, пурпурен Медитеран
6. По трагата на белиот грифон
7. Цветопат
8. Метафизика на Љубовта
9. Стани повторно
10. Нашата пепел
11. Вселените што дишат радост
12. Полека
13. Татнеж
14. Народниот поет
15. Тишината е празен лист
16. Ерос, ти

17. Кули
18. Парча
19. Кратка историја на една неизгорена чистота
20. Брзина на сонот
21. Милион слики за тишината
22. Есенски расцветан ден
23. Ода на слободата
24. Хипербог
25. Опсада
26. Сонозреание
27. Еден ден, одамна сонет ден...
28. Смртта не е возвишена, историјата не е мудра
29. Дождот нагоре
30. Види, тоа е
31. Насмевката на сладоледцијата

